

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY V HABARTOVĚ

ROČNÍK 2

ČÍSLO 1

DUBEN 2019

Konečně je tu jaro,

tak by asi mohl začít tento úvodník. Je to tak, sníh pomalu mizí i v těch nezapomenutějších zákoutích naší krajiny, tráva se zlehýnka začíná zelenat, květy sněženek, narcisů a lalůnek předvádějí světu své nádherné barvy.

Ale víte, že zatímco u nás chystáme na zahrádkách záhonky pro květiny a zeleninu, v Grónsku pořádají důležitou konferenci, která se zabývá změnou barevné kompozice krajiny nejsevernějších obydlených oblastí planety? Lidé, kteří tam žijí, se rozhodli vzbouřit proti nadvládě všudypřítomné bílé. Dohodli se, že se semknou a v naprosté jednotě půjdou za svým snem o pestré zemi. Že jste to netušili? My také ne. Apríl!

kolektiv autorů

PO STOPÁCH PANÍ HUDBY

Poslední březnová středa měla pro některé z nás nepříjemný začátek. Vstávat před pátou nemusí být každému příjemné. Ale vydrželi jsme a v šest hodin už jsme stáli na chodbě školy v očekávání příjezdu autobusu. A tak v době, kdy se ostatní děti začínají ve škole teprve probouzet k aktivitě, my už měli za sebou procházku Prahou a čekali, až nás vpustí do budovy Rudolfiny.

Po krátké besedě v Sukově síni jsme se přesunuli do velkolepého (a diváky nacpaného až k prasknutí) koncertního sálu. Na programu veřejné generální zkoušky věhlasného orchestru České filharmonie byly melodie z baletu Romeo a Julie od Sergeje Prokofjeva a dvě árie pro koloraturní soprán Wolfganga Amadea Mo-

zarta. Všem nám udělaly radost pravidelné návštěvnice koncertů, které se pochvalně zmiňovaly o chování a pozorném naslouchání našich dětí.

To už venku svítilo sluníčko a my znovu procházeli starou Prahou. Přes Vltavu, Kampou, pod Karlovo mostem, poblíž chrámu sv. Mikuláše až k Muzeu hudby. A celou cestu nás provázel výklad Ilony Juhásové, která tady všechno zná.

V muzeu se nás ujal průvodce, který nám nejen pověděl mnoho zajímavostí o budově a nástrojích, ale sám na historické nástroje také zahrál. Nakonec jsme i my všichni popustili uzdu své tvořivosti za pomoci akustických i elektronických hudebních nástrojů nebo třeba ozvučených schodů.

ÚSPĚCHY NAŠICH ŽÁKŮ

Oceněná výtvarnice

Město Habartov již podesáté udílelo titul Osobnost roku. Letos v kategorii určené mládeži získala toto prestižní ocenění žákyně výtvarného oboru ZUŠ Habartov Adéla Marková, jejíž práce byly často předváděny na různých výstavách a byly využívány i k propagaci školy. Dvě z Adélčinych děl jste mohli vidět i v minulém čísle Hudrataje (Strom, Sova). Slavnostní předání ceny proběhlo v pátek 22. února na reprezentativním plese města.

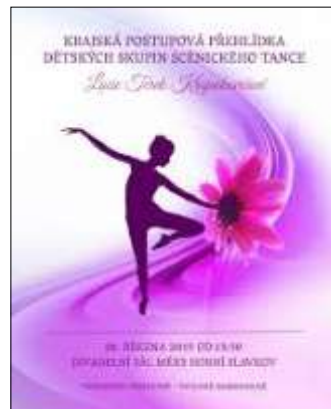
V loňském roce se její obrázky staly také součástí dětské knihy. Ty do chystané publikace vybíral známý ilustrátor knih pro děti Adolf Dudek. Adélčiny výtvarné práce se tak objevily po boku děl dalších českých výtvarníků. Kniha nese název Básničky na prázdniny. Ne-najdete ji však na pultech knihkupectví, celý její náklad je určen pro školy a jiné organizace.

Veš a Bleš v tanci

Naše tanečnice se letos poprvé zúčastnily krajské postupové přehlídky dětských skupin scénického tance, která se konala ve čtvrtek 28. března v kulturním domě v Horním Slavkově. Nela Hlaváčová, Justýna Hloušková, Kateřina Majerová a Alena Tvrzová se představily ve dvou choreografiích Karin Wintrové.

Za obě vystoupení si děvčata odvezla ocenění - v choreografii Podzimní za práci s rytmem a v choreografii Veš a Bleš za mluvené slovo v tanečním vystoupení. Porota skládající se z předních odborníků - profesionálních tanečníků a divadelníků s pedagogickými zkušenostmi ze ZUŠ, konzervatoře Duncan centre a DAMU mimo jiné ocenila pedagogické vedení souboru (práce se zdravým, přirozeným pohybem, tvořivý přístup k tématům, osobnostní rozvoj dětí a čerpání inspirace z lidové tvořivosti).

V konkurenci dalších třiceti vystoupení si tanečnice vedly opravdu dobře a zaslouží pochvalu.

↗
jedno z ocenění dramatiků

Dobrý nástroj pro kluky i holky

Barbora Archmanová a Jiří Záruba v letošním předjaří zazářili na klání hráčů na akordeon. Oba postoupili do okresního kola, které se konalo 8. února v ZUŠ Jára Cimrmana ve Františkových Lázních. Odsud si Bára odvezla 2. místo a Jirka si dokonce stoupl na pomyslný nejvyšší stupínek, zároveň se také probíjoval do krajského kola. To proběhlo 21. března v Kraslicích. I tady se Jiřík osvědčil jako skvělý hudebník a získal 1. místo. Žáci Veroniky Zábranové díky soutěži získali nové zkušenosti a navázali přátelství s jinými akordeonisty, jejichž výkony je mohou motivovat k další práci.

DRAMAŤÁCI SE RÁDI SEZNAMUJÍ

Šest žáků literárně dramatického oboru jelo minulý týden načerpat zkušenosti na dvoudenní krajské soutěžní přehlídce v kolektivním projevu v Ostrově. Během úterka a středy shlédli devět divadelních představení různých věkových skupin.

Do soutěže se sami zapojili s autorským představením Bim bam a umístili se v bronzovém pásmu. Porota u jejich výkonu ocenila především rytmickou složku a její přesné zvládnutí, dále kvalitu textů a přiměřenost zvoleného tématu.

Na přehlídce ale probíhala ješ-

tě jedna soutěž - v navazování kontaktů se členy jiných souborů za současného hraní deskových her. Tohoto úkolu se Habartovští zmocnili se ctí a v konkurenci další stovky dětí obsadili první, druhé i třetí místo. Domů si tak někteří odvezli i osobní věcné ceny.

Hodiny

Celé vystoupení Bim bam se točilo kolem hodin a z velké části si je připravovaly samy děti. Některé z textů použitých v představení si můžete přečíst na čtvrté a páté straně tohoto vydání Hudrataje.

Dobrousku, brou

(Jakub Tvrz)

V osm hodin! Pane bože! V osm hodin!

Víte, já mám mámu – takovou tu mámu, která vás nutí jít brzy spát a brzy vstávat a vůbec si neuvědomuje, že člověku by spíše prospělo být večer chvíli vzhůru a ráno si trochu přispát. To by se hned celý den dal lépe snést a přežít bez úhony.

Například jednou takhle přijdu domů a ona na mě rovnou spustí: „Oči máš červený jako králík!“

„Ale mami...“, ohradím se.

„Žádný ale! Víš, že jestli nebudeš pořádně spát, Dobrousek ti utrhne obě uši.“

„Vždyť já spím pořádně,“ hájím se zbytečně.

„Nelži! Pozor na Dobrousku, ten to pozná,“ vystrčila varovně ukazovák.

„Žádnéj Dobrousek neexistuje.“

Říká se Dobrou s kobrou.“

„Říká se Dobrousku, brou,“ nedala se odradit matka. „Viděl jsi někoho, kdo by chtěl spát s kobrou?“

„Možná fakír?“ zkusil jsem to.

„Blbost, vid’“, konstatovala vítězně. „Padej do hajan! Osm už je dávno pryč.“

To víte, když jsem byl malý chlapec, dalo se to pochopit – přece jen je to matka. Jenže i já stárl a bylo mi patnáct (to mi to už vážně lezlo na nervy), pak dvacet (začal jsem si domlouvat schůzky na devátou, protože v osm jsem byl v pyžamu v posteli a ve čtvrt na devět jsem již opět

v saku utíkal oknem za onou šťastnou dívkou). Pak jsem vystudoval a založil rodinu, rázem mi táhlo na třicítku a mé sny stále provázel ciferník, osmero zacinkání a matčino neúprosné naléhání a vyhrožování. Včera jsem oslavil čtyřicáté narozeniny. Nedostal jsem nic jiného než velké nástěnné hodiny, na kterých bylo jen jediné číslo – osmička. A ještě matkou vyvedený portrét Dobrouska, který se na mě zubí a chce mi utrhnout uši, protože ještě nejsem v posteli. Právě včera jsem uvěřil příběhům o psychických zhrouceních a traumatech, která si s sebou neseme již od dětství.

Zprávy z výzkumáku

(Bianca Zina Kulhavá)

Nedávno jsme se s kolegy a kolegyněmi z Ústavu pro výzkum a vývoj v oblasti analýzy času a jeho měření účastnili tříletého mezinárodního výzkumu. Kromě nás na celém projektu pracovalo devětapadesát vědeckých týmů z třiceti šesti zemí Evropy, Asie i Ameriky. V odborných časopisech bylo za tu dobu publikováno dva tisíce tři sta padesát osm článků pojednávajících o daném tématu.

SOČ neboli Světová organizace pro čas zadala všem zúčastněným pracovníkům jasný úkol – zjistit, jaké by se dalo najít využití pro hodiny. Možná si teď pomyslíte, že je to přeci jasné. Samozřejmě, ale my v ústavu se nikdy nespokojíme s tím, co je každému jasné. Nás zajímají výzvy. Pojďme tedy k věci. Nebudu vás zatěžovat podrobnostmi (kterým byste stejně nerozuměli), ale seznámím

hodiny - Tereza Fridrichová

vás rovnou s výsledky našeho několikaletého snažení. Tedy ne se všemi, jen s těmi, které se nám jeví jako nejzajímavější. Dávejte pozor:

Například kulaté nástěnné hodiny by mohly děti použít namísto létajícího talíře. Nebo by je mohly využít maminky

jako prkénko na krájení cibule. Náramkové hodinky by zas mohli použít policisté jako želízka při zatýkání lupičů nebo (v některých případech) jako opasek, který drží kalhoty.

Pro dnešek je to zatím všechno, ale výzkum ještě pokračuje.

Zpověď hodinářky

(Alenka Tvrzová)

Práce hodináře bývá docela náročná. Sestavit hodiny, to není vůbec jednoduchá záležitost. To potřebujete plno všelijakých věcí jako třeba závlačky, šroubky a matičky různých velikostí, ozubená kolečka, těžítka, závažíčka a kyvadélka, také pružiny budou potřeba. Každý správný hodinář (nebo hodinářka) musí mít vždy po ruce šroubováky, klíče a lupu. A musí být velmi šikovný.

Víte, když jsem byla malá, měla jsem hlavu plnou otázek. Nedokázala jsem třeba pochopit, proč se kyvadlo hodin pořád houpe. Když rozhoupu kamíněk na provázku, po chvíli se zastaví. Také mě zajímalo,

proč jsou na ciferníku číslice od jedné do dvanácti. Vždyť den má čtyřicet dva hodin. A nebo – proč hodinky tikají? Já jsem tehdy byla přesvědčená, že tikot je nahraný na malinký magnetofon. Plno podobných otázek mi vířilo hlavou a já na ně chtěla najít odpovědi.

Už od malinka mě zajímalo vše okolo hodin a měření času. Proto jsem se stala hodinářkou. Odpovědi na své otázky jsem časem našla, ale šťastnější stejně nejsem. Tušíte, proč?

Poslední dobou mě totiž znepokojuje plno věcí. Proč raketa letí vzhůru a nespadne zpět na zem? Na co potřebují kosmonauti skafandry? Jak dlouho vydrží člověk ve vesmíru?

Vás to snad netrápí?

Nejbláznivější hodiny světa

(Tereza Nevošadová)

Na světě se jistě najde mnoho bláznivých hodin, ale pouze jedny z nich vyhodnotila Mezinárodní komise pro bláznivé nápady jako nejvhodnější pro zápis do každoročně vydávaného katalogu. Jak vlastně vypadají?

Když se podíváte na jejich ciferník, zdá se vám, že hledíte na frisbee, které pes ožůžlal ze všech stran. Namísto klasických hodinových ručiček se kolem osy otáčejí napodobeniny lidských rukou. Každá ruka má vlastní ústa, která vždy v celou hodinu vyprávějí vtip. Anekdoty jsou natolik povedené, že se při jejich poslechu musíte smíchy držet za břicho a přitom dávat pozor, abyste si ho nerozmáčkli.

Dalším adeptem na zápis byly hodiny, které našli archeologové v Kalifornii ve vzduchoprázdňé dutině uvnitř skály. Prý byly vyrobené ze zlata, stříbra a drahých kamenů a navíc ještě velice veselé. Jejich stáří odhadují vědci na dvanáct tisíc let. Bohužel se brzy po nálezů rozpadly vlivem vzduchu, světla a vysoké teploty. Na nic z toho nebyly zvyklé.

Mě osobně zaujaly hodiny podobné jablku. Vlastně šlo o skutečné jablko, ovšem geneticky upravené, takže mělo místo bubáku ciferník. Jejich majitel se rozhodl, že si uschová semínka a vypěstuje strom, který bude rodit podobná hodinová jablka. Naneštěstí své hodiny v rozespalosti snědl.

A ještě jeden exemplář si vybavuji. Hodiny, které vypadaly jako vy. Opravdu, hlava s ciferníkem namísto obličeje, jinak běžné lidské tělo. Zkrátka a dobře, hodináři své fantazii meze nekladou.

K čemu vlastně potřebujeme hodiny?

(Dominik Černý)

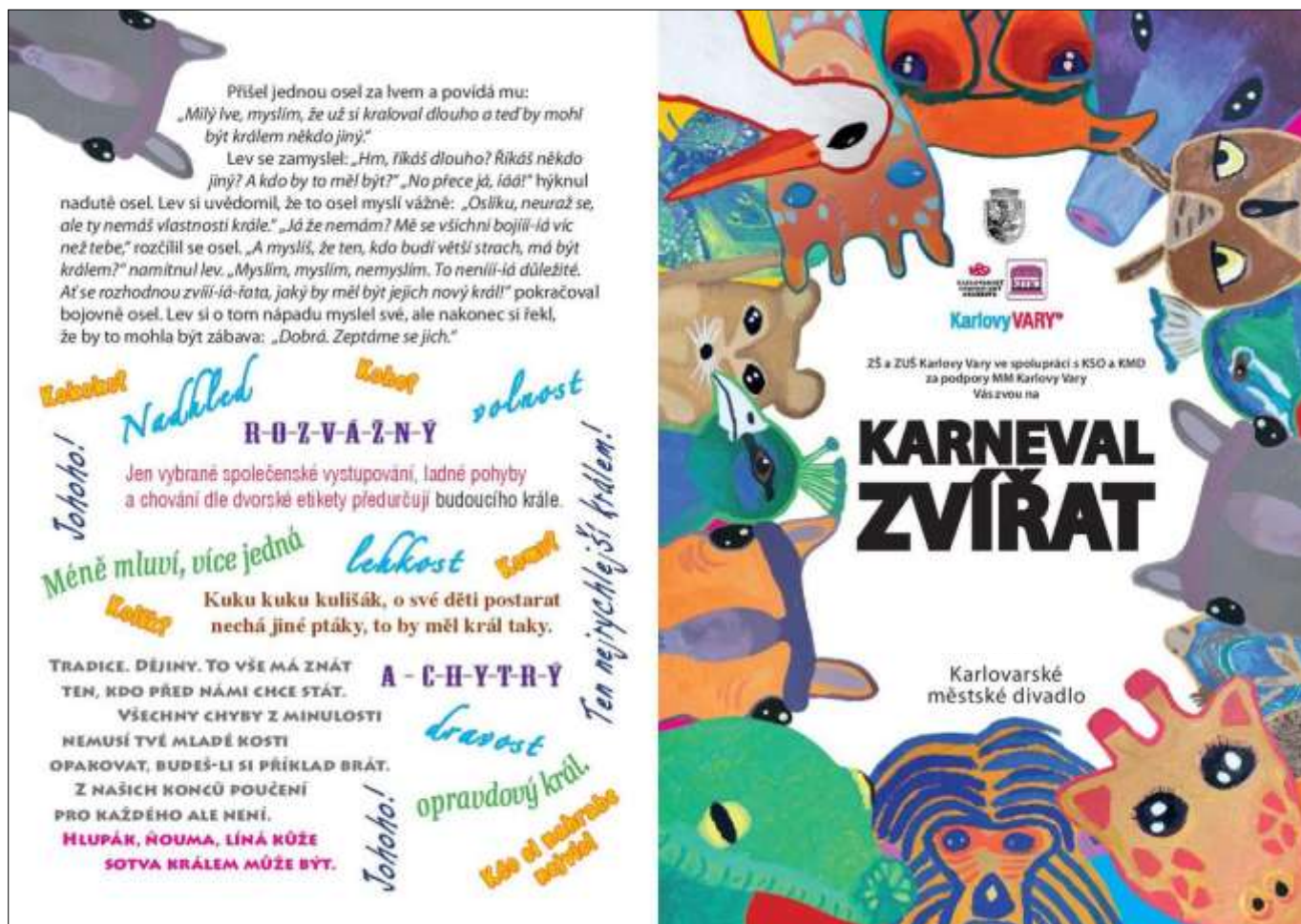
Hodiny jsou jedním z nejnemyslnějších vynálezů, které kdy lidstvo spáchalo. Pravda, někdo by mohl namítnout, že vypadají dobře na zdi nebo na ruce. Ale já vím své – zbytečně způsobují chaos! Kam jen se hñeme, všude nás neustále upozorňují na ubíhající čas. (Když už jsme u času – bylo vědecky dokázáno, že příliš velká dávka času má na lidi neblahé účinky, v horších případech dokonce způsobuje smrt.)

Ale vraťme se k hodinám. Jak vlastně poznáme člověka, který se stal obětí moci těchto nepřírodných strojů? Jednoduše – nikdy se nestará o to, co se právě děje, stále jen přemýšlí, co bude, pořád pouze plánuje. No řekněte sami, není to úplná hloupost? Nač si potřebuji dávat čaj o páté? Když mám žízeň, tak si dám prostě čaj. Jestli je právě noc nebo den, to snad také poznám, na to žádný stroj

nepotřebuji.

A aby to nebylo příliš jednoduché, vymysleli lidé postupně různé varianty těchto nesmyslů: sluneční, měsíční, svíčkové, přesýpací i nasýpací, pendlovky, kukačky, stopky, náramkové, kapesní a nástěnné, natahovací i takové ty nové, bez ručiček, no ty digitální (tak ty jsou úplně stejně k ničemu, ale navíc ještě ohyzdné). A nejvíc mě šťve takové to zařízení, co pořád zvoní, až to srdce drásá, jak jen se to jmenuje... á, už vím – budík.

Ale škoda řečí, ať uděláme, co uděláme, stejně lidé budou hodiny používat, i když jim přinášejí jen samý stres a trápení. Rád bych tedy na závěr řekl něco, nad čím už dlouho přemýšlím. Jediný důvod k tomu, abychom se v budoucnu řídili podle hodin, je následující: potřebujeme přežít mezi lidmi, kteří se podle nich řídí už teď.

Divoký kolotoč barev a zvuků naposledy

Na scéně se objevují osel a lev a začíná hádka a boj o postavení mezi zvířaty. Kdo se stane králem živočišné říše? Vzápětí už se roztáčí pestrobarevný rej tance, zpěvu, hudby, nezřízené zábavy. Loutkoherci vodí své němé rekvizity v dřevěné skříní, aby se vše znovu objevilo jako obrovský oživlý obraz na plátně v pozadí. Všude je plno zvířat - antilopy, sloni, hroch, slepice a kohout, labuť, kukačka, želvy v rytmu kankánu, rybičky v akváriu, ptáci ve voliére, klokani, páv. I ti se najednou ucházejí o trůn. Přímou před zraky diváků se tu ale odehrál i jiný zápas - dva zápasníci vstupují do svých klecí, aby se do sebe pustili... Ne, nedošlo na souboj pěstní, ale hudební. Kdo z nich zvítězí, kdo přesvědčí posluchače, že je lepší pianista?

Kdo se s námi vydal v pátek 25. ledna do karlovarského divadla na inscenaci dětí a učitelů ZŠ a ZUŠ Šmeralova ve spolupráci s Karlovarským symfonickým orchestrem, určitě neprohloupil. Nádherný Karneval zvířat inspirovaný stejnojmenným hudebním dílem francouzského skladatele 19. a 20. století Camilla Saint-Saënsa byl při své derniéře nezapomenutelným zážitkem. Bohužel tentokrát již naposledy.

květiny na jaře - Justýna Hloušková, Gabriela Jirsová, Simona Kováčová, Nela Sedláková, Bára Švecová

Zajímá vás, co se ve škole děje?
Chcete se podělit o své názory?
Rádi píšete?

Pište povídky, úvahy, zamyšlení
na téma

CO PRO MNE ZNAMENÁ ZUŠ.

Své příspěvky posílejte na adresu
hudrataj@volny.cz
nebo osobně doneste do školy.

CO NÁS ČEKÁ

1. dubna v 18.00 v sále MKS Habartov:

**Jarní koncert ZUŠ Habartov
a ZUŠ Kynšperk nad Ohří**

17. dubna v 9.00 a v 10.00 v ZŠ
Krajková:

**Výchovné koncerty pro ZŠ a
MŠ v Krajkové**

29. dubna v 8.30 a v 9.30 v sále
ZUŠ Habartov:

**Výchovné koncerty pro MŠ z
Habartova a ze Sokolova**

13. května v 18.00 v sále ZUŠ
Habartov:

Koncert ke Dni matek

20. května v 17.00 v sále MKS
Habartov:

Bubenický koncert II

31. května:
ZUŠ Open

11. června v 17.00 v sále ZUŠ
Habartov:

Malý závěrečný koncert

15. června v ZŠ Krajková:

**Vystoupení k výročí školy v
Krajkové**

17. června v 10.30 v sále MKS
Habartov:

**Výchovný koncert pro ZŠ
Habartov**

17. června v 18.00 v sále MKS
Habartov:

Závěrečný koncert

CO SE UDÁLO

10. prosince - 7. ledna proběhla série vánočních koncertů (Velký vánoční koncert v MKS, Vánoční koncert v Krajkové, Malý vánoční koncert v ZUŠ, Vánoční koncert v DPS Habartov a Tříkrálový bubenický koncert v MKS)

25. ledna vyjeli někteří naši žáci a jejich rodiče do karlovarského divadla na představení Karneval zvířat *(více na str. 6)*

8. února se uskutečnilo okresní kolo soutěže ve hře na akordeon ve Františkových Lázních *(více na str. 3)*

15. února připravili žáci literárně dramatického oboru pro ostatní děti Velkou prázdninovou hru *(více na str. 8)*

21. března pokračovala soutěž ve hře na akordeon krajským kolem, tentokrát v Kraslicích

26. - 27. března se žáci literárně dramatického oboru zúčastnili krajského kola soutěžní přehlídky v kolektivním projevu v Ostrově *(více na str. 3)*

27. března žáci hudebního oboru jeli do Prahy, aby navštívili veřejnou generální zkoušku České filharmonie a Muzeum hudby *(více na str. 1)*

28. března se žáci tanečního oboru zúčastnili krajské postupové přehlídky dětských skupin scénického tance v Horním Slavkově *(více na str. 2)*

28. ledna - 25. března se konaly koncerty žáků ze tříd učitelů Lenky Tvrzové, Aleny Konečné, Anny Novotné, Jiřího a Ludmily Janatových, Veroniky Zábranové a Jany Aubrechtové

TAJEMNÁ ZÁKOUTÍ ŠKOLY

velká noční prázdninová hra

Venku už se šepí, i škola se pomalu ocitá ve tmě. Temné chodby osvětlují pouze plameny svíček. Kdo by sem teď nahlédl, spatřil by stíny malých i větších postav, jež se zdánlivě bezcílně procházejí po budově. Ony však něco hledají. Co se asi ukrývá za těmito dveřmi? A opravdu, v každé místnosti na příchozí něco čeká. Ukrytý nápis – indicie, která může pomoci najít poklad.

Abyste slova objevili, musíte sejít do sklepa a důkladně si prohlédnout všechny lampičky, vydat se po kmeni rozvětveného stromu, rozpúlit hromady jablíček, projet tobogánem ve vnitřku hradu z dřevěných kostek, složit obrázkovou skládačku, promluvit s moudrým starcem, který má rád hádanky, prolézt opičí dráhou a třeba se i postavit k žehlicímu prknu.

A pak přijde to nejtěžší, vystoupat na půdu, překonat hrůzu z pištění myši a nečekaných kolemjdoucích či kolem stojících a spolehnout se hlavně na svůj hmat. Kdo to vydrží, má šanci najít cestu k cíli. Jen najít ty správné dveře...

Celou hru připravili a pro-

vedli žáci literárně dramatického oboru poslední školní den před jarními prázdninami, aby si vzápětí ze zaslouženého odpočinku ještě kousek odkrojili. Vždyť je potřeba během noci vše uklidit a ráno v sobotu se pustit do další práce. Soutěž dramatiků se kvapem blíží, takže je třeba cvičit.

Ohlasy účastníků

...ještě jednou bych chtěla moc poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě a realizaci Velké prázdninové hry. Já i dcerka jsme byly naprosto nadšený. Už samo prostředí staré školy udělalo své a hra měla i díky tomu úžasnou atmosféru a kouzlo... *(Blanka Beštová)*

...bylo to fantastické, dva palce zvednuté nahoru. Moc jsme si to užili, fakt moc děkujeme... *(Petr Hodek)*

...ráda bych poděkovala za výjimečný zážitek... Doprovodili jsme s manželem dceru na tuto hru a společně jsme řešili nápadité úkoly a nakonec našli poklad. Vše bylo perfektně vymyšlené a zorganizované. Skvěle prožitý páteční podvečer. Velké díky všem... *(Lenka a Pavel Friedrichovi)*

...každý z účastníků dostal nejen mapu, ale i potřebné instrukce. Poté jsme vcházeli do tříd, kde jsme museli plnit záludné úkoly. Když jsme našli všechna správná slova, odebrali jsme se na půdu. Tam nás čekalo bludiště a na konci doplňovačka, která nás zavedla k pokladu... všem se tato noční hra líbila a příští rok se těšíme na něco podobného... *(Gabriela Jiterská)*

HUDRATAJ

INFORMAČNÍ OBČASNÍK
ZÁKLADNÍ UMĚLECKÉ ŠKOLY
V HABARTOVĚ

vydává vlastním nákladem

Základní umělecká škola Habartov,
okres Sokolov, příspěvková
organizace

e-mail redakce:
hudrataj@volny.cz

telefon:
721 417 161
359 807 447

adresa:
Komenského 312
357 09 Habartov

distribuci zajišťuje ZUŠ Habartov
toto číslo vychází 1. 4. 2019